

Международно Висше Бизнес Училище
International Business School

КУРСОВА РАБОТА

**ПО ПСИХОЛОГИЯ
НА ТЕМА:**

**ПРЕДОПРЕДЕЛЯ ЛИ ОБЩИЯТ ПСИХОДИНАМИЧЕН
ТИП НРАВСТВЕНОСТТА НА ЛИЧНОСТТА?**

Изготвил:

Проверил:

2016

Психодинамичните психолози разглеждат поведението като резултат от компромиса между три части на психиката (личността). Всеки човек има биологични мотиви (ядене, пиене, секс, агресия) в тяхната самоличност (id). Те трябва да бъдат изпълнени, но за това възпрепятства суперегото, моралната страна на психиката, която използва тревожността и чувството за вина, за да ни попречи да действваме съгласно импулсите на id. Между двете е егото, което се опитва да намери начини за задоволяване на id по начин, който суперегото ще приеме и който ще е в съответствие с реалността. Това често включва използването на защитни механизми, които да конвертират несъзнателните импулси в по-приемливи форми. Например, импулс може да бъде насочен извън първоначалната му цел, като бъде поставен към по-приемлива такава (например човек е ядосан на майка си, но го изкарва на свой приятел). Друго, например сублимацията на неприемлив импулс може да се превърне в по-приемливо поведение.

Точният начин, по който егото се занимава с ID и суперегото се определя по време на детството, тъй като детето минава през психосексуални етапи на развитие, които са описани за първи път от Зигмунд Фройд. По време на първите три етапа, личността на детето развива като източник на своето либидо движения около неговото тяло и различните импулси, идващи от родителите. Проблеми на всеки етап от развитието могат да доведат до това, че детето да остане завинаги на този етап. Ако това се случи, следите от този етап ще останат в поведението на вече възрастния човек.

Основните допускания на психодинамичната перспектива са учудващо прости. Нещо повече, тези предположения са уникални за психодинамичната рамка. Никакви други теории за личността не приемат тези три идеи в най-чистата им форма.

Предположение 1: Върховенство на безсъзнателното

Психодинамичните теоретици твърдят, че по-голямата част от психологическите процеси се извършват извън съзнанието. В психоаналитични условия, дейността на ума (или психиката) се приема, че е до голяма степен в безсъзнание. Изследванията потвърждава това основно допускане на психоанализата: Много от нашите умствени дейности-спомени, мотиви, чувства, и други подобни, са до голяма степен недостъпни за съзнанието¹.

Предположение 2: критично значение на ранните преживявания

Психодинамична теория и не само тя е посочва, че събитията в ранното детство играят роля в оформянето на личността, но теорията е уникална относно степента, до която тя подчертава, че тези събития са детерминанти на развитието на личността и динамика. Според психодинамичния модел, ранните преживявания - включително и тези, възникващи по време на първите седмици или месеци от живота - определят личностни процеси, които ни засягат години, дори десетилетия напред². Това е особено вярно за преживяванията, които са извън нормалните граници (например, загуба на родител, брат или сестра в много ранна възраст).

Предположение 3: Психическа причинно-следствена връзка

¹ Bargh, J. A., & Morsella, E. (2008). The unconscious mind. *Perspectives on Psychological Science*, 3, 73-79.

² McWilliams, N. (2009). *Psychoanalytic diagnosis* (2nd ed.). New York, NY: Guilford Press.